

SALVATORIAANSE HULPACTIE

56ste jaargang, nr. 1

1e kwartaal: januari - maart 2019

Vorming en opvoeding van jongeren als toekomst voor een land

20 december 2017: het Marokkaanse vliegtuig rolt uit op de baan in Bangui, de hoofdstad van de Centraal-Afrikaanse Republiek (CAR). Mijn Afrikaanse echtgenote en ik worden, bij het uitstappen, onmiddellijk overvallen door... warmte. Wat een schril contrast met het weer in België! Maar al gauw zullen we meer tegenstellingen ontdekken. De directeur-stichter van de NGO ACED (Actes au Centre Afrique par des Enseignants pour le Développement) Guy-Aurélien Kette, wacht ons op met de zus van mijn echtgenote Véronique. Een hartelijk weerzien. Voor mij na 10 jaar! Véronique probeert ieder jaar haar familie te bezoeken. Maar waarom draait het allemaal? Waarom ben ik daar?

Geografie en korte geschiedenis

De Centraal-Afrikaanse Republiek (CAR) is een enclave boven Congo (Kinshasa) en een oud-kolonie van Frankrijk. Het land heeft de onafhankelijkheid gekregen op 13 augustus 1960. Zoals vele Afrikaanse landen valt het land in de handen van presidenten die met geweld de macht overnemen. Misschien klinkt de naam van keizer Bokassa bekend in onze (oudere) oren. Door democratische verkiezingen komt in 1993 Ange-Félix Patassé aan de macht. Als hij wordt afgezet volgen er een reeks bloedige golfbewegingen in het land. Men spreekt van een interreligieuze spanning. Eind november 2015 opent de paus het Heilig Jaar en bezoekt ook de moslimgemeenschap. Hij wordt door hen haast letterlijk op handen gedragen en ze vormen, met de christenen aan hun zijde, een beschermende erehaag overal waar hij komt. In 2016 wordt Faustin Touadera democratisch verkozen. De rust is tot op heden relatief kalm in de hoofdstad. De aartsbisschop, de imam en sommige burgers zaten en zitten geregeld rond de tafel om over de vrede te waken: een vrede die er is ook dankzij de internationale tussenkomst van de blauwhelmen. De Centraal Afrikaanse Republiek behoort tot de vijf armste ter wereld.

Hoe het begon

Ingenieur van Openbare Werken, Guy-Aurélien Kette, vader van zeven kinderen en vier geadopteerde kinderen, start in 2006 met eigen middelen de bouw van een gezinswoning. Het huis ligt een 8-tal km buiten het centrum van Bangui in een druk bewoonde wijk. Elektriciteit komt er sporadisch en waterleiding is er nauwelijks. In de woelige periode van zijn land merkt hij op dat de jeugd verloren zal gaan voor zijn land. Er is geen scholing. Jongeren lopen verloren, hebben weinig goede voorbeelden om een gezin en maatschappij te ondersteunen en kennen de officiële taal, het Frans, niet. Laat staan dat ze kunnen lezen en schrijven zoals hun ouders! Samen met enkele kompanen richt Guy in 2014 de NGO ACED (Actes Au Centre Afrique par des Enseignants pour le Développement) op. In het Nederlands: Acties in de CAR door leerkrachten voor de ontwikkeling. Zijn gezinswoning van drie verdiepingen stelt hij ter beschikking van de school. Zij moet de jeugd vanaf de kleuterleeftijd tot en met het secundair vorming aanbieden en opvoeding.

Het dagelijkse leven van Jubilée, een doorsnee meisje van 6-8 jaar

Véronique en ikzelf logeren niet in een hotel. We krijgen een kamertje in het kwartier te midden van de arme en gewone bevolking. Zo worden we - in feite ikzelf, want Véronique kent dit reeds - meteen ondergedompeld in de dagelijkse realiteit zonder franjes. Rond half vier 's morgens kondigt de haan onder ons venster het krieken van de dag aan. Ik wil me omdraaien, maar lang zal dit niet duren. Ik hoor reeds de kinderstemmen die hun pousse-pousse (soort stootkar) bergop duwen met daarop zes jerrycans van 25 liter vers opgepompt water! Ze moeten dit naar huis brengen. Ook Jubilée draagt de gevulde emmer naar thuis. Dan veegt ze de binnenkoer proper met een bezem om eventuele slangen weg te jagen zodat ze zich niet onder de bladeren kunnen verstoppen. Nu op zoek naar droge takken om water te koken voor onze koffie en die van haar papa, Guy. De zon begint ondertussen aardig te schijnen, de temperatuur zal stijgen tot 35°C. Haar zussen staan klaar om met de taxi-moto naar de Franse school gebracht te worden. Dankzij onze aanwezigheid kunnen ze een homp Frans brood meenemen. Gewoonlijk is dat pas wanneer ze in de late namiddag terugkomen!

Om 7.30 uur horen we kloppen op een oud ijeren autowiel. De klassen zullen starten. Jubilée slingert haar zakje op haar rug en vertrekt. Weldra horen we gezangen, na de wekelijkse groet aan de vlag. Zinnen, formules worden erin gedrield.... Wanneer Jubilée terugkomt rond 14 uur wacht haar de grote afwas, die ze samen doet met haar andere zussen. Nadien gaat ze opnieuw water oppompen. Gelukkig is het niet zo ver. Dankzij de Salvatoriaanse Hulpactie hebben ze in 2017 een put geboord op 48 m diepte. Zuiver en heerlijk water uit een immense bron die zelfs het droog seizoen zal overleven. Immers, na de kinderen van de school, komen ook de bewoners van de wijk hier water halen voor hun huishouden. Guy zag dit probleem en heeft

onmiddellijk een verantwoordelijke aangesteld voor dit pompsysteem dat vanaf 6 uur 's morgens tot 18 uur 's avonds voortdurend wordt bezocht. Een geschenk uit de hemel voor deze mensen! Wanneer het donker wordt om 17.30 uur probeert Jubilée haar Franse lessen opnieuw door te nemen met mij... We maken gebruik van een kaars, want elektriciteit komt misschien... Rond 20 uur eindigt haar dag met een zoen en "bonne nuit" of "mo lango nzoni" (slaapwel) in de lokale taal, het Sango.

Evolutie

In september 2016 rekruteert Guy onder de lokale intellectuelen een 15-tal personeelsleden die dit project verder willen uitbouwen. Ze krijgen een maandelijkse wedde. Wat een eer: loon voor werken! Dit is reeds een eerste belangrijke aanzet die haaks staat op de lokale situatie. Hij verzekert op die manier vijftien gezinnen van een menswaardig bestaan. Een directeur wordt pedagogisch verantwoordelijke. Hijzelf werkt trouwens voor het kadaster en kan niet ieder uur aanwezig zijn. Van bij de start schrijven ze 450 kinderen in!

Véronique en ik nemen contact op met de Salvatoriaanse Hulpactie en dienen ons project van de waterputboring in. We krijgen groen licht. De realisering wordt een feit. Een reden om poolshoogte te nemen. We reizen naar Boy Rabe in Bangui. We willen met eigen ogen nagaan of het gelukt is. En of! Na de landing op de luchthaven, worden we meteen gedompeld in het kerstfeest van de school. Ontroerend hoe de leerkrachten, naast intellectuele vorming, werken aan pedagogische waardenvorming. Véronique en ik mogen plaats nemen te midden van de leerlingen. We zien hoe een 5-jarig koppeltje, arm in arm het kind Jezus naar de kribbe draagt. Het meisje als Maria (christen) en de jongen verkleed als moslim! Kan het suggestiever? Een groep 15 - jarigen speelt een tafereel waarin "rebellens" vragen om mee te mogen werken aan de vrede. Hoeveel uren aan voorbereiding door de leerkrachten zijn hieraan niet besteed?! Ondanks een eerdere "gezegende" leeftijd van bijna 70

jaar kan ik het niet nalaten om mee te dansen met de jongeren. Gevolg: de directie lanceert zich te midden van de jeugd en dit tot grote vreugde van de leerlingen en de aanwezige ouders. Wat moet je nog meer hebben rond het feest van Kerstmis: vreugde en vrede.

Maar ook worden de 50-tal weeskinderen niet vergeten. Tijdens een van de verlofdagen wordt voor hen speciaal op school een feest georganiseerd door een andere NGO uit de Ivoorkust. Er worden spelletjes georganiseerd en cadeautjes gegeven. Dezelfde locatie wordt ook iedere dag van het jaar gebruikt om - na de schooltijd - jongeren op te vangen om te spelen.

Tijdens de kerstvakantie evalueren Guy, de directeur, Véronique en ikzelf het project. We willen een nieuw dossier indienen. De leslokalen zijn donker, zeker in het regenseizoen en de elektriciteitsvoorziening is onzeker. We beginnen te plannen, uitrekenen, project opstellen en ikzelf mag het indienen. Ook hier krijgen we groen licht van de Salvatoriaanse Hulpactie om zonnepanelen te plaatsen. Véronique en ikzelf zijn reeds lang terug in België wanneer ze worden geplaatst. Maar zon is er iedere dag! Met dit systeem kunnen de kinderen nu ook 's avonds komen studeren.

We zijn nu 2019. In oktober 2018 mocht de school ACED 1060 leerlingen inschrijven. Hierdoor is het personeelsbestand opgelopen tot 45. Het aantal leerlingen in de klassen wordt eerder klein

gehouden om de kwaliteit van de opvoeding te bewaken. Dus geen klassen van 100 leerlingen. Ofschoon het maandelijkse schoolgeld een van de laagste is uit de omgeving, slaagt Guy erin om de school zelf bedruipend te maken! En wat is nu het volgende probleem? Juist: bouw van klaslokalen en schoolbanken. Tijdens het schooljaar 2017-2018 kreeg hij ook een schooldoorlichting zoals het bij ons heet. Hij kreeg een positieve beoordeling.

Inschakelen van lokale bevolking

We hebben kunnen constateren dat Guy wordt gewaardeerd door de mensen uit de omgeving. Hij doet veel beroep op hen: zo wel als vrijwilliger maar ook voor de realisatie. Voor de installatie van elektriciteit, voor de bouw van klaslokalen en nu ook voor de constructie van de schoolbanken. Op deze manier geeft hij de gezinnen ter plaatse de input om te (over)leven. De prijzen van de materialen en eten zijn zo duur als hier in België (of duurder), maar het salaris is er niet evenredig mee. De steun van de Salvatoriaanse Hulpactie is meer dan een druppel op een hete plaat! Het geeft de mensen hoop en moed: ze staan er niet alleen voor.

JAN SCHEYMANS EN ZIJN ECHTGENOTE VÉRONIQUE HEBBEN ONS DIT MOOIE VERHAAL, BIJ HUN BEZOEK AAN DE SALVATORIAANSE HULPACTIE MET VEEL ENTHOUSIASME VERTELD. DE SALVATORIAANSE HULPACTIE WIL HEN NU WEER HELPEN VOOR HET MAKEN VAN SCHOOLBANKEN. JAN EN VÉRONIQUE, MAAR OOK GUY-AURÉLIEN KETTE, ZIJN MEDEWERKERS EN DE VELE KINDEREN VAN DE SCHOOL BEDANKEN U VAN HARTE! GRAAG UW STEUN VOOR PROJECT PR19/001.

Onze projectverantwoordelijke Josiane is 25 jaar in dienst!

Al 25 jaar is Josiane de verantwoordelijke voor de projecten die de Salvatoriaanse Hulpactie ondersteunt. Op 17 januari 1994 begon ze met veel enthousiasme haar eerste werkdag. Met diezelfde gedrevenheid zet zij zich nog altijd met hart en ziel in om alle projectaanvragen in goede banen te leiden. Nauwkeurig controleert Josiane of de ingediende projecten aan de doelstellingen, visie en missie van de Salvatoriaanse Hulpactie beantwoorden. Want voor haar is het uitermate belangrijk dat alle projecten werkelijk ten goede komen aan de plaatselijke bevolking.

Gedurende die 25 jaar heeft Josiane vele projectaanvragers persoonlijk leren kennen. Wanneer ze de Salvatoriaanse Hulpactie een bezoekje brengen om hun project voor te stellen of om te bedanken, worden ze gastvrij door Josiane ontvangen, die dan geboeid naar de mooie verhalen van missiezusters, missionarissen, lekenhelp(st)ers of vertegenwoordigers van plaatselijke ngo's luistert. Josiane is telkens blij te mogen vernemen dat de projecten, ondersteund door de Salvatoriaanse Hulpactie, het leven van duizenden mensen en kinderen in landen in het Zuiden hebben verbeterd. Tijdens de rondleidingen van bezoekers, groepen of klassen in onze permanente tentoonstelling kun je luisteren naar de boeiende verhalen die Josiane over elk project weet te vertellen. Want waar het hart van vol is, loopt de mond van over!

De Raad van Bestuur, directie en collega's willen Josiane van harte bedanken voor haar trouwe dienst en aangename samenwerking. Maar Josiane zelf is er zich ook van bewust dat zij dit mooie werk gedurende 25 jaar alleen heeft mogen doen dankzij de financiële steun van onze trouwe weldoeners. Daarvoor wil Josiane u allen dan ook van harte danken!

Giften aan ons werk zijn aftrekbaar van het belastbare inkomen, wanneer het totaal in een jaar gestort bedrag € 40,- of meer bedraagt. Hiervoor ontvangt u automatisch in februari van volgend jaar een attest. Indien u de gestructureerde mededeling gebruikt die op het overschrijvingsformulier voorgedrukt staat, wordt uw gift **automatisch geboekt voor de projecten, vermeld in dit blad.** Indien uw gift voor **een bepaalde persoon** bestemd is, gelieve de naam of het nummer van deze begunstigde te vermelden. Wanneer u het nummer (ook een gestructureerde mededeling) niet kent, neem dan gerust contact op met het secretariaat! U vergemakkelijkt ons werk, waarvoor dank!

Hebt u er ooit al aan gedacht dat het mogelijk is de Salvatoriaanse Hulpactie als mede-erfgenaar in uw testament op te nemen? Op die manier kunt u onze misdeelde medemensen in de landen in het Zuiden prachtig steunen. Daartoe is het voldoende in uw testament bij voorbeeld de volgende zin in te lassen:
"Aan de Salvatoriaanse Hulpactie v.z.w., 't Lo 47 te 3930 Hamont vermaak ik de som van € ...".
De Salvatoriaanse Hulpactie is één van de 100 organisaties die samen de campagne **'testament.be'** gelanceerd hebben. Voor meer info, contacteer ons of ga naar www.testament.be.

Er zijn mensen die graag een **persoonlijke tuit** willen geven aan hun hulp en precies willen weten wat er met hun geld gebeurt. Dat is hun goed recht. Zij kunnen bij ons terecht via **onze actie kinderadoptie**. Wij raden hen aan **een kind financieel te adopteren**. Met een bijdrage vanaf € 16,50 per maand zorgen zij voor de opvoeding van een kind in een land in ontwikkeling. Zij ontvangen de naam en een foto van het kind en het adres van de missionaris die ervoor zorgt, zodat zij in contact kunnen komen met het kind en zijn familie. Wij weten dat hier misbruiken kunnen ontstaan. Daarom wordt de actie ginder stevig in handen gehouden door een missionaris of ontwikkelingshulp (m/v), die wij altijd persoonlijk kennen en voor wie wij borg staan. Vraag inlichtingen over de werkwijze van deze actie als u er iets voor voelt.

Als uw adres verandert en u graag ons tijdschrift wilt blijven ontvangen, gelieve ons dan uw nieuw adres mee te delen. Hartelijk dank bij voorbaat.

Colofon

Redactie: P. Gerry Gregoor

Lay out: Dirk Oomsels

Foto's: NGO ACED, eigen archief

Drukkerij: Burocad nv, Peer

Verantwoordelijke uitgever:

Salvatoriaanse Hulpactie

't Lo 47

3930 Hamont-Achel

Met kerkelijke goedkeuring

E-mail: info@salvatorhulp.org

Telefoon: 011 44 58 21

Website: www.salvatorhulp.org

IBAN: BE24453101835138

SWIFT: KREDBEBB

